

„Všechno se ti musí natroubit, ty kluku hloupá! No, tak našpi-cuj uši a poslouvej, jak jsem to vymyslel!“

„Ano, poslouchám,“ odpověděl Ben.

„Tak jo,“ řekl Karkulín. „Kluk hloupá přistane Karkulínovým letadlem na balkonku, seaběhne půl schodiště dolů ke dveřím a důkladně zazvoní na zvonek, jasné? Vztekla Sůva v kuchyni zvonění uslyší a půjde ráznými kroky otevřít... V kuchyni nikdo nebude! Odvážný hrdina, který je trochu při těle, vletí oknem dovnitř a rychle zase ven, jenomže s krabičkou kakaa v hrsti. Kluk hloupá zazvoní ještě jednou, jenom aby Sůvu trochu dopálil, a odběhne zpátky na balkonku. Vztekla Sůva otevře dveře a rozvztek-lí se ještě víc, když venku nebude stát nikdo, kdo by jí nesl kytici červených růží. Zařve a dveře zase zabouchne. Kluk hloupá se bude dál chichotat na balkonku, než pro něho hrdina, který je tro-chu při těle, přiletí a odnese ho na hostinu na střeše. Nazdárek, Bene, hádej, kdo je největší šprýmař na světě! Tak jdeme na to!“

A než se Ben zmohl na odpověď, cestoval ze střechy k balkonku na klepání koberců. Karkulín s ním letěl střemhlav, takže mu hvízdalo kolem uší a lechtalo ho v břiše jako na horské dráze v lunaparku. Pak všechno proběhlo přesně podle plánu. Karkulín odfrčel ke kuchyňskému oknu a Ben běžel dolů, aby důkladně zazvonil na zvonek u dveří. Brzy uslyšel, jak se předsíní blíží kroky. Rozchichotal se a pádil zpátky na balkonku. O vteřinku později se dole otevřely dveře a slečna Sovová vystrčila hlavu. Ben ji viděl, když se opatrně podíval skleněnou tabulkou balkonových dveří. A poznal, že Karkulín měl pravdu... Dopálená Sůva se dopálila ještě víc, když venku nikdo nebyl. Něco si pro sebe nahlas mumlala a dlouhou chvíli stála ve dveřích, jako by čekala, že ten, kdo zazvonil, se před ní najednou objeví. Ten, kdo opakovaně zvonil, však stál na balkonku a tiše se chichotal. A to tak dlouho, do-kud pro něho hrdina Karkulín nepřiletěl a neodnesl ho na hostinu, která se konala na schůdkách jeho domku.

Byla to nejlepší hostina, jakou Ben zažil.

„Teď je mi dobře,“ řekl, když seděl na schůdkách vedle Karkulí-na, pojídal koláč, popíjel kakao a díval se na stockholmské střechy

a věže, třpytící se ve sluneční záři. Koláče byly dobré, kakao chutnalo taky znamenitě. Ben je sám uvařil na Karkulínových kamnech. Všechno, co potřebovali, mléko, kakao a cukr, sebral Karkulín dole v kuchyni.

„Za každou maličkost jsem řádně zaplatil desetník, všechny leží na kuchyňském stole,“ podotkl Karkulín. „Když je někdo poctivý, tak je poctivý, to se nedá nic dělat.“

„Kde jsi tolik peněz vzal?“ zeptal se Ben.

„V peněženke, co jsem onehdá našel na ulici,“ odpověděl Karkulín. „Byla plná desetníků a ještě dalších peněz!“

„Chudák, kdo ji ztratil,“ řekl Ben. „Ten byl asi nešťastný.“

„Ale co,“ ozval se Karkulín, „když je někdo taxikář, tak si musí své věci hlídat.“

„Jak víš, že to byl taxikář?“ zeptal se Ben udiveně.

„Vždyť jsem přece viděl, jak peněženku ztratil,“ odpověděl Karkulín. „A že byl taxikář, to se dalo poznat podle čepice. Nejsem přece hloupý.“

Ben se na Karkulína vyčítavě podíval. Tak se přece nesmí zacházet s nalezenými věcmi, to musí Karkulínovi říct. Zrovna teď mu to ale říct nemohl... až někdy jindy! Teď chtěl jenom sedět na schůdkách a těšit se ze slunečního svitu, z koláčů, kakaa a Karkulína.

Karkulín měl všech svých sedm koláčů hned v sobě. Benovi to tak rychle nešlo. Zrovna jedl druhý. Třetí ležel na schůdku vedle něho.

„Ach, mně je tak dobře,“ řekl Ben.

Karkulín se předklonil a podíval se mu upřeně do očí.

„Ale kdepak. Vůbec ti není dobře.“

Položil Benovi ruku na čelo.

„To jsem si myslel! Typický případ koláčové horečky.“

Ben se zatvářil udiveně.

„Co to je... koláčová horečka?“

„Ta se dostane, když se sní moc koláčů.“

„Tak to ty musíš mít koláčovou horečku ještě větší,“ namítl Ben.

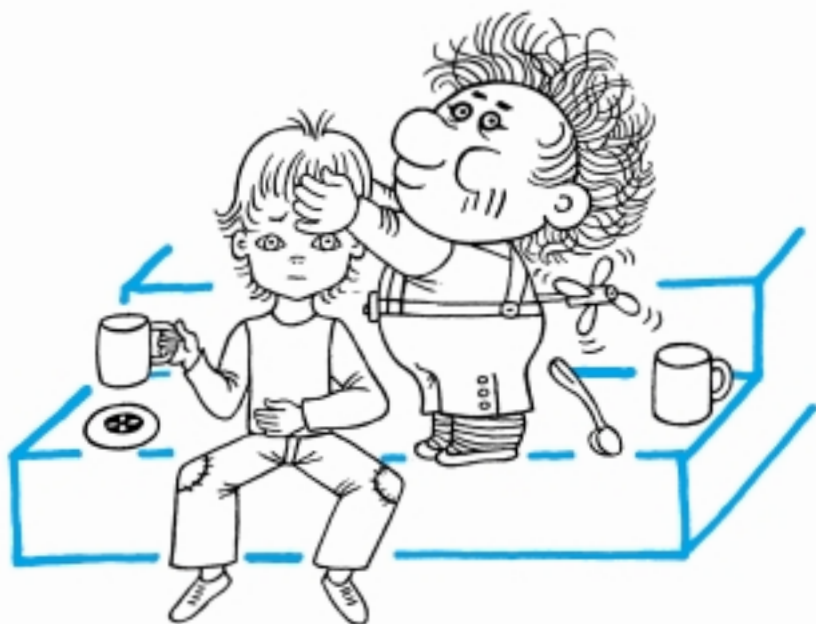
„Myslíš?“ zeptal se Karkulín. „Kdepak, já jsem měl koláčovou

horečku, když mi byly tři roky, a člověk ji může dostat jenom jednou v životě jako spalničky nebo černý kašel.“

Ben se vůbec necítil nemocný a snažil se to Karkulínovi vyložit. Karkulín ho však přinutil, aby si lehl na schody a horlivě mu stříkal do obličeje kakao.

„Abys neomdlel,“ dodal na vysvětlenou. Potom Benovi rychle sebral jeho poslední koláč.

„Už ani jeden koláč, byla by to tvoje smrt! Představ si, jaké má ten chudák koláček štěstí, že jsem na světě, jinak by tady na schodech musel ležet úplně sám,“ řekl Karkulín a hbitě koláč snědl.

„Teď už sám není,“ dodal Ben.

Karkulín si spokojeně pohladil břicho.

„Ne, teď už je u svých sedmi kamarádů a je mu tam dobře!“

Benovi bylo taky dobře. Zůstal ležet na schůdkách a vychutnával, jak je mu prima, i když má koláčovou horečku. Byl sytý a ze srdce Karkulínovi ten koláč přál.

Pak se najednou podíval na hodinky. Do tří chybělo několik minut. Ben se dal do smíchu.

